

DUŠAN ČATER

DUŠAN ČATER

Ata je spet pijan

(odlomek iz romana)

“A ti nekaj priznam?”

Nasmehnil sem se. Kika je vedno nekaj priznavala. Večkrat se je takole nasmehnila in rekla: “A ti nekaj priznam?”

“Ajde,” sem rekel.

“Hm, malce mi je nerodno, ampak tebi lahko povem!”

“Ajde!”

Kika se je spet nasmehnila. Zdaj glasneje. “A veš, kaj po navadi naredim, kadar prdnem?”

“A-a.”

Jaz sem ravnokar spustil enega prav svinjskega, in to je razlog, da je beseda tekla o teh zadevah.

“Hm ... prdnem, potem pa hitro pobegnem stran ...”

“Ma, daj ...”

“Res. Prdnem, potem pa zbežim pred smradom. Če to storim tu, v sobi, potem pobegnem na stranišče in tam počakam, da neha smrdeti!”

Kika se je na ves glas smejala, ko mi je to pripovedovala. Jaz pa tudi. Takšna mi je bila všeč. Takšna, razigrana. Predvsem pa mi je bila všeč, ker je bila dobra v postelji. Pohotna in razuzdana. Dama stare šole. Kurtizana. Strogo se držeč načel svoje babice, ki ji je že v rani mladosti dala nasvet verjetno svoje vzornice, gospe Mae West: “V družbi dama, v kuhinji služkinja, v postelji kurba!” Čestitam! Če-sti-tam, gospa babica, in hvala lepa.

“Obljubi, da tega ne boš povedal Jurčetu in drugim svojim frendom!” mi je rekla.

“Ah, kje,” sem rekel in se seveda prav fletno zlagal, kajti ravnokar pišem o tem na dolgo in široko, a ne?

“Res ne boš?” jo je zanimalo.

“Res,” sem rekel. “Koga pa misliš, da zanimajo takšne stvari. In da bom šel ljudem razlagat, da imam ljubico, ki ji prdec tako smrdi, da mora zbežati pred njim!”

“No ja,” je rekla Kika in se spet smejala.

Kika je že skoraj leto dni moja ljubica. Jebiga, zakaj pa ne. Spoznal sem jo na neki zabavi povsem po naključju, ko sem nevede vzel njen dežnik, pa je punca hočeš nočeš morala po dežju teči kakšnih petsto metrov za mano. Takrat sem se seveda ponudil, da jo pospremim, kamor pač gre, a dežnika ji ne dam. Da mi je povsem vseeno, čigava je prekleta marela, in da je ne mislim kar tako izpustiti iz rok. Takrat me je povsem opsovala in me verjetno na smrt zasovražila, a jebiga, kmalu je v njej nekaj umrlo, kot mi je pozneje priznala, jaz pa mislim, da je bilo to *nekaj* tisto sovraštvo, namenjeno meni. Pozneje enkrat sem ji v Orto baru na smrt pijan po nesreči, ponavljam: po nesreči! zлил cel kozarec bambusa na njene nove čevlje, ona pa je, kot mi je pozneje povedala, rekla svojemu prijatelju, tipičnemu ljubljanskemu šminkerju: “Tale mi je pa všeč!” In on: “A s prfuknjena, al kva? A veš, kdo je to?” Kika: “Kdo?” On, kreten: “Čater, največ pjanc u Lublan!” Res, majke mi. No, vseeno mi je potem rekla, da sem ji dolžan dežnik, jaz pa njej, da naj kar pride ponj, in je padla telefonska mojega mobija itd., itd., itd. *So it goes*, kot bi rekel stanovski kolega ... Kdo že?

“Midva sva si tako intimna. Tako blizu,” je rekla Kika.

“A misliš?” sem bil malce zadirčen. Pravzaprav se nisem najbolje počutil.

Tri dni sem ležal doma. V postelji, z vročino, s temperaturo tam nekje blizu smrti, kot takrat, ko so mi ubili prvo ljubezen Suzi. A tokrat je bil razlog povsem drug, ki pa ga ne bi omenjal, saj je mislim da vsem znan. Dopoldan, ko sem bil sam doma – mulc v šoli, Lola pa v službi – je bilo še kar v redu. Popoldan pa ... Lola mi je namesto čajčkov v posteljo nosila same očitke, Tin pa se je valjal po meni in me nagovarjal v neke neskončne igrice.

“Ali nimaš domače naloge?” sem se ga na vsak način hotel otresti.

“Že naredil!” je rekel.

“Pa Lola? A ji ne bi malo pomagal?”

“Že naredil!”

“Pa ...”

“Že naredil!”

Baraba mala. Namenoma me je takole ... Pa mu ni bilo nič očitati, res ne. Konec koncev je bil posrečena baraba. Pa vendar! Moja glava je bila kot skala, da o želodčnih tegobah sploh ne izgubljam besed. Pa še iz nosa se mi je tu in tam izluščila kakšna krasta, grinta, za njo pa nekaj kapljic krvi, kar je posledica tistega slabo zdrobljenega kokaina, ki sem si ga nametal v surlo na Jurčetovem sekretu. Mobi mi je neprestano brnel, Lola pa mi je ob vsakem klicu kričala tam iz kuhinje: “Dostojevski je! A boš dvignil?”

Ne.

Pa spet: "Dragan je! A boš dvignil?"

Ne.

In: "Tvoja mama. A boš dvignil?"

Ne.

In tako naprej in tako naprej. Ni mi bilo do ničesar. Kot že tolikokrat, sem si obljubil, da bom malce izpregel, kot rečemo v naši družbi, da bom malce prenehal s tem početjem, in s tem početjem mislim na *to* početje, pa če me razumete ali pač ne. Vseeno mi je. Kot mi je bilo vseeno, ko sem pozneje, ko sem se končno rešil Tina in hotel malce oddremati, slišal pogovor iz dnevne sobe. Pogovor med materjo in njenim sinom.

Sin: "A je ata spet pijan?"

Mati: "Ne, sine, bolan je!"

Sin: "Ne, ni. Spet je pijan!"

Jebiga. Bilo mi je vseeno. Kot že rečeno, hotel sem malce zaspati. Odpočiti utrujene oči. Ne vem, kako je z vami, ampak jaz najlaže in najbolje zaspim podnevi. Popoldne, če sem povsem natančen. Ponoči pa nikakor, res. Večkrat do jutra buljim v prekleti televizor, pa čeprav ni tam nič takega, kar bi moral ali si sploh želel videti. *Insomnia*. Takrat največ razmišljam o sebi, o Loli, o Tinu, o delu, s povsem črno vestjo, mimogrede, pa o prijateljih, pa konec koncev o Kiki, pa nasploh o ljudeh okoli mene. In nemalokrat me zanese v malodušje, v pofukan patos. V takih trenutkih se rad spominjam, kako sva se z Lolo spoznala. In ko pravim spoznala, mislim na to dobesedno. Ne mislim tumbati o prvem srečanju, o prvem poljubu, prvem kavsu in takšnih jajcih, ampak o spoznanju, se pravi o tem, kako sva se skozi leta in leta skupnega življenja, skupne poti, če že hočete, spoznavala. Jaz njo in ona mene. Skozi solze in smeh, jebiga. Skozi norčije v postelji, skozi neposrečena doma narejena kosila, skozi tisoč in dvesto prepirov, skozi skupna popivanja, skozi poskuse kakšne nove, nama še neznane droge, skozi denarne težave, skozi izgube, skozi terne, skozi branje novoodkritih avtorjev, skozi filme, skozi glasbo, ples, nove znance, stare pijance. Skozi čas. Rad se spominjam, kako sva varčevala za prvi, dokaj cenen dvosed, z enim samim namenom, ne boste verjeli, da bi lahko v ritmu glasbe poskakovala po njem, ker ... Ker se nama je to zdelo nekaj najinega in sploh. Ker so bile to najine stvari. In rad se tudi spominjam, ko so naju, no ja, mene, če sem povsem natančen, vrgli iz avtobusa, ker sem bil pijan, pa je šla dol še Lola in sva šoferju dvignila sredinec in tako. Vsega tega se rad spominjam. Noč je pač tak čas, jebiga. In rad se spominjam, ali pač razmišljam, po želji, jebiga, o naših podvigih. Izterjevalskih in tistih drugih, bolj kulturnih. In rad sanjam. Še vedno sanjam svoje sanje. O barki, na kateri bi živel, o daljnih krajih, kjer bi rad živel, o avtodomu, v katerem bi živel, o stanovanju, v kakršnem bi rad živel, o ženski, ipak, jebiga, ob kateri bi rad eno noč preživel.

Takšne so te noči. Večina njih. In potem navadno pride jutro in z njim ptice, kaj pa drugega, in ... In to me ubije. Ne vem, ali v takšnih nočeh kaj bolj sovražim kot jutranje petje ptic, res. Ampak to samo v treznem stanju. Pa ne zaradi ptic

samih in njihovega petja, *kao* grdo pojejo, brez posluha in to. Sovražim jih zato, ker me opomnijo, da je novo jutro, nov dan, jaz pa spet nisem naredil niti koraka bliže svojim sanjam: svoji barki, daljnim krajem, avtodomu, ženski ...

Zbudil sem se proti večeru. Obsedel sem pred televizorjem in si trebil strjene kokainske mačke iz nosu. Pridno, v skladu z nekakšno notranjo samokontrolo, sem jih odlagal v pepelnik, ki je bil že dodobra napolnjen s čiki. Lola in mulc sta bila v otroški sobi. Ne vem, ali mu je brala pravljice ali pa ga je spet tolažila, da stari vendarle ni spet pijan, kot me ima mulo na sumu. Malo bolje sem se počutil in sem že razmišljal, da bi se podal ven. Med ljudi. V bližino meni enakih duš. Po treh dneh osame, postelje, slabih samopripravljenih čajčkov in očitkov, se mi je zdelo, sem bil tega nujno potreben. In za nameček je bil še četrtek, meni najljubši dan za obisk Ortiča. Petkov ne maram. V Orto baru, mislim. Takrat se tam zgrnejo vsi jebeni študentki, pa ostala mrgolazen, ki si sredi tedna zaradi kurčeve službe ne more privoščiti svinjske pijanščine, pa se potem v petek in po možnosti, če le dajo mati, družina, telo in denarnica, tudi v soboto nalivajo z vsem mogočim, kar je pač trenutno *in*, jebiga. In potem skačejo po tistem plesišču, migajo s tistimi kodrčki, ki jim zaradi nekakšnega uporništvata silijo na oči, in so prepričani, da so najbolj kul, najbolj brezskrbni, da jim za vse na svetu dobesedno dol visi. Tisti, ki so bili že več petkov v taistem placu, pa ob kakršni koli znani melodiji nekam v tri krasne odpirajo usta, pretvarjajoč se, da znajo na pamet celo besedilo angleškega hita, ki se trenutno rola. Za posrat. Torej je odveč besedi, da rajše ždim za tistim šankom v četrtek, in tisti dan je bil ... Ja, četrtek, kaj pa. Pa vendarle! Telo me je še vedno malce bolelo, pa sem nekako nihal med tem, ali naj ostanem ali grem. *Should I stay or Should I go*. Potreboval sem nekaj vzgib, če se lahko tako učeno izrazim. Nekaj, kar bi me spravilo v pogon, ali pač nekaj, kar bi me prikovalo na fotelj pred televizorjem. Takšne pomembne odločitve zelo težko sprejemam sam od sebe, brez zunanje faktorja, če se razumemo. Pomembne odločitve ipak zahtevajo celega človeka, a ne?

No, pa je tisti *vzgib* kaj kmalu prišel. Po žici. Telefonu. Zazvonil je. Prvič pa drugič pa napol tretjič, ko sem v roki že držal slušalko.

“Halo?”

“Halo? Je to Dušan Čater?” Lep ženski glas.

“Ja.”

“Tukaj Tainta iz Dnevnika. Rada bi ...”

Da se takoj razumemo, ni da bi v imenu korektnosti, strahu in kaj jaz vem, česa še, prikrival njeno ime. “Tainta” jo imenujem iz preprostega razloga, ker sem njeno ime pozabil in ga nekam založil, pa se mi trenutno ne da brskati po predalih. Torej:

“... rada bi naredila z vami krajši pogovor za naš časopis. Ne vem ali poznate našo rubriko ...?”

“Poznam,” sem jo prekinil in se bajdevej zlagal.

“No, če bi bili tako prijazni, da bi ...”

Takrat je v sobo stopila Lola. To je njena navada. Grda, slaba, dobra, lepa, ne vem. Vseeno.

“A je zame?” je bila radovedna.

“Samo trenutek,” sem rekel v slušalko, potem pa Loli: “Ne, zame je!”

In Lola: “A zame?”

“Ne, ZAME!” sem poudaril in Lola je sedla poleg mene in si prižgala cigareto. Njena navada, da je ob mojih telefonskih pogovorih vedno ob meni. Grda, slaba, dobra, lepa navada, ne vem. Jebe se mi. Potem sem spet pogledal v slušalko in rekel: “Ja, halo?”

“Ja, se opravičujem, da motim ob tej uri, ampak ...”

“V redu je,” sem rekel. “Torej, intervju za časopis Dnevnik, za rubriko ...” sem poudaril, da bi Lola videla, da ni pogovor niti najmanj sumljiv, in da si dobim alibi.

“Ja, za našo stalno rubriko. Če bi se lahko kje dobila in se pogovorila. Če se ne motim, vam je pred časom izšla nova knjiga, pa me zanima, ali bi bili pripravljene povedati kaj o njej in sebi?” je rekel prijeten glas na drugi strani žice.

“Bi, seveda bi,” sem rekel, mimogrede pa sem jo še popravil: “No, knjiga je izšla že pred kakšnim letom, pa vseeno ...”

“No, saj vemo, ampak vseeno se mi zdi, da še ni prepozno za krajši pogovor.”

“Ne, ni!”

“Torej, če bi lahko jutri ...”

“Kaj pa danes? Veste, jutri namreč navsezgodaj odpotujem za dlje časa, pa če bi ...” sem na brzino našel izgovor, nekakšen povod, vzgib, jebiga, da se splazim v noč.

“A ni malce pozno?”

“Kakor za koga,” sem se pohecal. “Ampak potem me res ne bo več tednov in ... Hja, škoda bi bilo!”

“Razumem, razumem,” je rekel glas iz slušalke.

“No, če vam je prav, bi se lahko čez kakšno urco dobila v ... Kje?”

“Joj, ne vem, ne vem ... Morala bom še poklicati fotografa, za fotko, pa ...”

“Ja, saj razumem,” sem rekel in pogledal Lolo. Kadila je in pihala pod strop. Z glavo je pokimala, kot bi me hotela vprašati, kaj se dogaja, ali pa preprosto reči: Kaj buljiš? Ne vem. Saj je vseeno. Glas na drugi strani žice pa:

“Ja, lahko bi uredila. Torej, čez eno uro, ali pa raje čez dve, v ... Kje?”

“Kaj pa vem! Mogoče v ...” V glavi sem premleval variante. Orto ne, prehrupen. Reformator? Ne, ni šans. Preveč poznanih obrazov. Nostalgija? Mogoče. Šminkerska, ampak tam so smrklje, ki bi se jim sigurno zdel faca, takole dajajoč intervju. Pa vseeno ne. Preveč ogaben lokal, jebiga. Kaj pa Čarli? Ja, to. Čarli je nekakšen neuradno uradni lokal dnevnikovih novinarjev.

“Čarli? Bo pri Čarlju v redu?” sem vprašal.

“Bo, super,” je rekla Tainta.

“Super,” sem ponovil za njo. “Torej čez dve uri v Čarliju?”

“Zmenjeno. Čav čav!” je rekel glas na drugi strani žice in ob pozdravu Čav čav! mi že ni bil več tako všeč. Sovražim ta pozdrav. Zdi se mi pederski, sploh če to reče ženska, kar se sliši malce nesmiselno, pa jebiga. Slušalka je naredila tu tu, pa sem jo še jaz odložil in se zagledal v Lolo.

“Kaj?” sem jo vprašal.

“Nič,” je rekla, jaz pa sem vedel, da ta nič ni navaden nič. Da je ta nič nekaj, iz česar bo zraslo še zelo zelo veliko. Pa sem si še jaz prižgal cigareto in čakal, čakal, čakal. Pa ne dolgo.

“Torej greš spet ven, kaj?” je začela Lola.

Pokimal sem.

“Služba, kaj?” je bila zajedliva.

“Služba,” sem rekel in gledal v televizor. Na sporedu je bila oddaja o nekih mladoporočencih, ki se blamirajo pred kamero. Pomislil sem na naju z Lolo.

“Lepo službo imaš,” je rekla.

Zavzdihnil sem. Vedel sem, kaj sledi. Plaz besed in očitkov. Pobrskal sem si po nosu, ker me je nenadoma močno zsrbel.

“In kdaj prideš?”

“Pridem, ko pridem,” sem rekel.

“Kdaj?”

“Ob pol desetih!”

“Zjutraj ali zvečer?”

“Ma, ob pol desetih, saj sem ti povedal!”

“Že, ampak kdaj? Danes ali jutri?”

Mater, tole me je živciralo.

“Ob pol desetih,” sem rekel.

“Jutri bodi doma. Gremo v BTC. Tin rabi novo garderobo,” je rekla Lola, ugasnila cigareto v pepelnik in se dvignila s fotelja. “Midva greva spat, ti pa glej, da ne boš zbudil cele bajte, ko prideš. Jaz imam službo, malo drugačno kot ti, Tin pa šolo.”

Šla je. Šla iz sobe in me pustila povsem presenečenega. Ni bilo plazu besed in očitkov. Torej je vendarle res, kar mi vseskozi pripovedujejo. Da sem tudi jaz zmotljiv. Da se lahko tudi jaz zmotim. No, malce heca ne škodi, kaj? Res pa je, da sem bil dobre volje. Imel sem vzgib. In imel sem veliko željo skočiti v noč. In noč je obetala, res. Četrtek, lepo vreme, lepa noč, pravzaprav, in moje lepo in zdravo telo. Ne povsem, ne eno ne drugo, jebiga, pa vseeno. Imel sem še dve uri časa do intervjuja in sem naredil potezo, kot bi jo vsak pravi moški na mojem mestu. V roke sem vzel mobi. Pobrskal sem po imeniku in se ustavil pri črki D. Tam sem poiskal prijatelja, ki ga imam za boljši pregled nad imenikom zapisa-nega pod zaporedno črko D – diler. Pritisk tipke YES in ...

“Halo, živijo, Duš tukaj. Ti, a bi se lahko oglasil pri tebi? Ja, ja, saj razumem, obiski in to, ja, ja. Poslušaj, pripravi mi za, samo malo ... En, dva ... Za dvajset

čukcev, če mi lahko pripraviš. Ja, ja. Okej, tam na vratih mi daš, pa je, valjda. Okej, ajde, takoj bom tam," sem rekel in odložil.

Urejeno.

Pa spet mobi. Noč ima svojo moč, jebiga. Imenik, črka ... YES.

"Halo, živijo. Jaz sem. Ti, kaj počneš? Nič? Daj, pridi okoli enajstih v Ortiča! ... Kako ne moreš? Ma jebeš službo! Saj ti ni treba pit, jebiga. Okej, okej! Ja, ja, razumem. Ti, pa če jaz potem pridem do tebe? A lahko? Superca, stara (tu sem se že malce pačil, priznam). Okej, bom prišel. Ajde, se vidiva. Čao."

Urejeno, jebiga.

Udobno sem se namestil v fotelju in od same sreče zavzdihnil. Vse je urejeno. Moram priznati, da sem prav ponosen nase, ker znam vse urediti, res. Kar pa ne preseneča, če me slučajno osebno poznate, kajti tudi sicer sem dokaj urejen človek, a ne? No, kakor koli že, potem sem se dvignil in se v skladu s svojo trditvijo počasi odpravil v kopalnico. Prha, britje, ščetkanje zob, zajetna količina briljantine v lase, pa česanje, pa špric špric pod pazduho. Vse to! In to v naslednjem vrstnem redu: prha, britje, ščetkanje zob, zajetna količina briljantine v lase, pa česanje, in na koncu špric špric pod pazduho. Spet se hecam, pa jebiga, dobra volja pač. Potem sem šel v spalnico, da se oblečem. Lola je brala knjigo.

"Mater si se našprical," je rekla in jaz sem rekel: "Služba, saj veš!"

"Vem," je rekla Lola in se spet lotila knjige.

Oblačil sem se in si požvižgaval. Res sem bil dobre volje.

"Nehaj z žvižganjem. Malega boš zbudil," je rekla.

"Okej, okej," sem rekel jaz. Izbiral sem med srajcami. Bela se mi je zdela preveč načičkana. Črno imam vedno. Ma, jebiga, jo bom imel pa še danes, sem si rekel.

"In kakšen intervju imaš?" je zanimalo Lolo.

"Za Dnevnik!"

"In kaj te bodo spraševali? O pisanju ali izterjevanju?"

Pogledal sem jo. Pravzaprav mi je bil ta njen cinizem všeč. Nasmehnil sem se ji in Lola se je nasmehnila meni.

"Ne vem še," sem rekel.

"Kakor koli, glej da ne boš spet govoril kakšne neumnosti. In ne napij se že prej. Počakaj vsaj do konca intervjuja."

"Bom," sem rekel in ji pomežiknil. Umaknila je pogled v knjigo. "Ajde, se vidiva," sem rekel in s hlačami in z nogavicami v rokah odšel v dnevno sobo.

Sedel sem pred televizor, si spet prižgal cigareto, jo takoj odložil v pepelnik in se lotil obuvanja nogavic. Na televizorju je še vedno bila tista neumna oddaja o mladoporočencih, jaz pa sem se spet spomnil Lole, kako drugačna, kako prekleto drugačna sva od teh idiotov na ekranu in kako prav je, da je tako. Konec koncev, kaj pa nama manjka? Čisto okej sva drug do drugega, pa naj se sliši še tako čudno, glede na vse, kar je bilo povedanega o naju. Z dobro mero cinizma in samoironije, o tem sem prepričan, se lahko prebijeva skozi vsako, še tako zajebano in odfukano stvar. Pa se bova verjetno tudi skozi življenje. Zakaj pa ne, a ne?

V hlače sem dobesedno skočil in že sem bil pred blokom, kjer sem po mobiju klical taksi. Ni mi bilo treba dolgo čakati. Na taksi, mislim. In to mi je bilo v tem mestu všeč. To, da je toliko taksi služb in v vsaki službi toliko voznikov, da je vedno kdo v bližini, ko ga rabiš. No, konec koncev pa je tudi res, da ni povsem zaupati njihovi dispečerki, ki ti vedno reče, da pride taksi čez pet, sedem minut. Je pa blizu.

Peljala sva se hitro in varno, jebiga. Na drugi konec mesta. Govorila nisva veliko in nasploh nikoli ne govorim veliko s taksisti, če nisem totalna pijan. Takrat pa po navadi znam, še kako znam besedičiti in težiti ubogemu, vsega hudega vajenemu taksistu. Po navadi jih najprej vprašam, ali imajo pištolo, ker je mesto bojda nevarno, da je kaj. Nasmehnejo se mi in odkimajo, jaz pa vem, da je to čisto navadna laž, kar sem že tudi občutil na svoji koži. In če vas zanima ta štorija, si jo lahko preberete v neki predpotopni številki časopisa Hopla, kjer se je po naključju znašla, ker pa vem, da vam bo to le stežka uspelo, vam iz čiste dobrote olajšam trud.

Torej: taksi zgodba. Po spominu.

Naslov članka v Hopli je bil *Vsega je kriva Helena Blagne*, s tistimi mastnimi črkami pa je, če se ne motim, spodaj pisalo: "V mlada slovenska literata je bil uperjen revolver!" No, tako nekako pa je tudi bilo. Z Jurčetom sva namreč v eni od mnogih oštarij veselo proslavljala veseli december, ko sva se odločila, da je bilo dovolj popivanja za tisto leto, in sva se namenila domov. Vsak na svoj konec. Imela sva to srečo, da sva takrat stanovala v istem delu mesta, pa sva se lahko zbasala v en taksi. Se pravi, sva lahko šla del poti, brez prevelikega ovinka, skupaj. Sedla sva. Jaz kot plačnik spredaj, Jurče zadaj. In besedičila sva, kolikor se je le dalo. V takšnih in podobnih trenutkih, mislim na prepojenost z žlahtno kapljico in to, kot verjetno veste, se nič hudega sluteč pogovor lahko sprevrže v dokaj glasno razpravljanje, in tudi z nama je bilo nekako tako. Vse je bilo v redu, vsaj z nama, taksist pa, mislim, je bil že od samega začetka precej nervozen. Po vsej verjetnosti ga je na smrt morilo to, da je bil to čas, ko so ga vsi veselo žingali, on pa je moral sedeti za volanom službenega avta z nič cela nič promila v svoji vroči krvi. Nekajkrat naju je še na sami meji prijaznosti in strpnosti miril, češ naj malce stišava najina glasova in te stvari, pa sva midva za pol minute to res storila, potem pa pogovor spet, nič hudega sluteč, nadaljevala s prejšnjimi decibeli. Takrat pa se je zgodila Helena. Blagnetova Helena, takrat še ledik, se mi zdi. Iz radija se je kot cigaretni dim izvalil njen glas. Nežen in seksi. Pohoten, vabljev. *Če si mačo pravi ...* Z Jurčetom sva se spogledala. Imela sva iste misli, iste želje.

"Daj muziko bolj na glas," sem rekel taksistu.

Da ne more, da ne bo slišal radio zveze in podobna sranja, mi je nalagal.

"Ma daj, ne seri. Daj muziko bolj na glas. Seveda boš slišal vezo," se nisem dal.

"Če bo muzika glasna, se ne bom mogel pogovarjati!"

“Boš pa potem, če te bo kdo poklical, stišal, a ne?”

Ne morem, ne morem, je tvezil v nedogled. Hotel sem mu že reči, da naj bo, če že ne more naviti Helence, vsaj tiho, da jo bomo vsaj malce slišali, ko se je od zadaj zaslišal preteč Jurčetov glas:

“Si slišal, ti, kaj ti je rekel? Daj muziko bolj na glas, sicer ti odpihnem možgane!”

V trenutku smo se ustavili. Gume so zacvilile, mene pa je skoraj vrglo v prednjo šipo, ker nisem bil privezan. Obrnil sem se nazaj k Jurčetu in videl, kako mu na tilniku drži kazalec, improvizirajoč pištolo. Pa sem pogledal še taksista, ki je bil dobesedno bel kot sneg. Z odprtimi usti. Jurče pa:

“A si slišal? Bi rad videl svoj mozak na sprednji šipi, ali kaj?”

Tudi jaz sem onemel. Taksist je previdno stegnil roko proti radiu in navil glasbo. *Če si mačo pravi ...* Z Jurčetom sva se nasmejala in se pridružila Heleni v prepevanju. ... *vabijo te moje ustnice ...* Jurče je umaknil prst z njegovega tilnika in mu ukazal:

“Vozi!”

Pa smo se peljali. Pa ne za dolgo. Ko sem takole obrnjen nazaj k Jurčetu krulil stihe Helene Blagne, je taksist spet naglo zavrl. Presenečenega me je spet zabrisalo v šipo, še bolj presenečen pa sem bil, ko sem na svojem sencu začutil kot led hladno cev, ej, prave pištole. Repetiral jo je. Mislil sem, da se bom posral, res. Meni je držal pištolo na glavi, Jurčetu zadaj pa je govoril:

“Daj mi pištolo. Daj mi pištolo, sicer ga ubijem!”

Mislil, ej. To pa že ni več zajebancija, sem pomislil.

“Nimam!” je rekel Jurče. “Nobene pištole nimam!”

“Daj mi pištolo. Ne zajebavam se. Ubil ga bom!” je še vedno kričal taksist. Mislim, da se mu je totalka strgalo. Mislim, da me je bil res pripravljen ubiti.

“Daj mu pištolo, Jurče,” sem bolj kot ne zaprosil, pa čeprav sem vedel, da nima Jurče nikakršne pištole pri sebi.

“Nimam, stari,” je rekel Jurče in mislim, da se je tudi on usral. “S prstom sem vas ...” je govoril in kazal taksistu svoj kazalec.

Pa to taksista ni pomirilo. Nezaupljivo je gledal vame, pa nazaj v Jurčeta, pa potem spet v svojo pištolo in tako. Ko se v nekaj, meni kot celo večnost dolgih sekundah, ni nič zgodilo, je umaknil pištolo z moje glave in še vedno na smrt znerviran rekel:

“Ven. Takoj. Oba!”

Seveda si nisva dala dvakrat reči. Odprla sva vrata, se spravila iz taksija in se takoj preselila na drugo stran ceste. Pa potem za prvi vogal, kjer naju njegov morebitni metek ne bi mogel več zadeti. Mislim, da sva šele tam normalno zadihala.

“Misli, da je neki mačo, a?” je rekel Jurče in planila sva v smeh.

In imela sva se za kaj smejati. Ne samo to, da sva odnesla celo kožo in sploh, tudi peljala sva se zastonj, saj nama je v navalu besa taksist pozabil zaračunati vožnjo. Kreten. Jebiga, ostalo nama je še nekaj denarja in sva šla v prvo

oštarijo na pivo. Tam sva srečala neko znanko, ji natvezila zgodbo, jo malce prenapihnila, kot je to pač v navadi, in, eto, nisva vedela, da je dečva novinarka nekega trač cajtunga, in to je to.

Ende.

Prispela sva. Molče, pa vendarle. Ustavila sva pred blokom na samem robu mesta, jaz pa sem taksistu še naročil, naj me nujno počaka, ker se mi zelo mudi nazaj v mesto. V sam center, ej! In naprosil sem ga še, naj ne vklopi tiste drage čakalne ure, ker, jebiga, tega si pa res ne morem privoščiti. Verjetno sem mu bil všeč, tak molčeč, kakršen sem bil vso pot, in povsem prijazna in vljudna stranka, pa mi je ustregel. Zbasal sem se iz taksija in se hitro podal proti bloku, ko je za mano izstopil tudi on, taksist.

“Alo,” je zaklical za mano, “takole pa ne bo šlo!”

“Kaj? Kaj pa je narobe?”

“Ali mi boš tole plačal ali pa mi pusti kak dokument!”

Mater, vedel sem, kaj ga je skrbelo. Po vsej verjetnosti je bil izkušen in pretkan voznik. Z dolgim delovnim stažem. Mislil je, da jo bom preprosto ucvrl. Da bom izginil v bloku, ali pa jo morebiti popihal skozi zadnja vrata. Pa se je motil. Nič takšnega nisem imel na umu. Res ne. Kot ste se lahko sami prepričali, s taksisti ni zajebancije. Verjemite. So najbolj organizirana mafija pri nas. Pa še pištole imajo. Vsi. O tem sem prepričan.

“A misliš, da bom pobegnil?” sem ga vprašal.

“Nič jaz ne mislim,” je rekel. (Pa to sem si tako in tako tudi jaz mislil.) “Ali plačaj ali pa mi pusti dokument!”

“Okej,” sem rekel in stopil nazaj do taksija. Pogledal sem na taksimeter, izvlekel denarnico in plačal. Jurja. Na okroglo. Dal sem mu celo preveč in mu zabičal, da se vsekakor vrnem in da bova to vštela v celotno ceno.

“Se razume, šefe,” je rekel in jaz sem se pognal proti bloku.

Pozvonil sem na znani zvonec, čakal na bzzzzz!, ki je pomenil, da so vhodna vrata zdaj odklenjena, ključavnica sproščena in vse to, pa sem se zagnal pred dvigalo. Čakanje! Spet čakanje pred dvigalom. To me, kar sem že tudi večkrat povedal, ubija. Da bi šel peš v osmi štuk, to pa, jebiga, ne. Ne bi šlo. In sem čakal. Dolgo. Predolgo. Pa še potem, ko je lift končno le prišel, in sem seveda po stari šegi moral počakati najprej na izstopajoče, sem hotel iti peš. Pozabil sem že, da je ta lift povsem in nasploh predpotopen, res. Ena tistih zadev, ko moraš ročno zapirati nihajna vrata, in takšni, verjemite mi, se najprej pokvarijo. Če ne celo vsak dan. In odveč je besedi, da je mene na smrt strah vsakršnih liftov, sploh pa takih, kot je ta, ki se je pokazal pred mano. Pa ni šlo drugače, kot da sem vstopil vanj in upal na najlepše. In to je: izstop v osmem štuku.

Tako se je tudi zgodilo. Uspelo mi je. Izstopil sem. V osmem štuku. Pa potem po znani poti, tudi v temi bi našel, brez zajebancije, pred vrata. Kratek cin cin in na vrata je prišel on, ki ga imam v imeniku pod črko D.

“Sori, Čatko. Obisk imam, pa te ne morem povabiti naprej,” je rekel.

“V redu je,” sem rekel in res sem mislil tako.

“Vseeno pa stopi v predsobo, jebiga, kaj pa veš, mogoče sosledje gledajo skozi kukalo!”

“Skozi kaj?”

“Kukalo, saj veš ... Skozi tisto linico na vratih,” je rekel on, ki ga imam v imeniku pod črko D.

“A! To,” sem mu odgovoril in pokimal, čeprav, če povem po pravici, nisem vedel, da se tisti luknjici reče kukalo. Vstopil sem v predsobo. Mojo dozo je imel pripravljeno na omarici. Podal mi jo je, rekoč:

“Ej, pazi. Tole je nova roba. Pred kratkim sem jo dobil. Zelo močna je. Fino jo zdrobi in delaj malo manjše črtice!”

“Okej,” sem rekel neučakano.

On pa: “Malce dražje je. Jurčka več za gram, ampak ... No, saj boš sam videl! Vredno je svojega denarja.”

“Okej!”

Dal sem mu denar, si zbasal vrečkico v žep in *Hola, señor D. Hasta luego!* Potem pa nazaj na hodnik, pa ... Ne, ne v lift. Po stopnicah dol, kar so me nesle noge, pa pred taksi, pa v taksi in gremo. Destinacija: Center! *Downtown!*

Mestne luči so švigale mimo naju. Jaz sem spet molčal, pa je taksist navil svojo glasbo bolj na glas. Ni me motilo. Bila mi je všeč. Tihoma si je prepeval, jaz pa sem gledal skozi okno in tipal svojo vrečko v žepu. Mislim, da sva bila oba zadovoljna.

Ustavil je pred Čarlijem. Plačal sem mu, mu ves raznežen rekel, da naj zaokroži navzgor, da je to zaradi zaupanja in dobre glasbe in sploh, pa se mi je prijazno nasmehnil, in to je to. Kar koli že, jebiga.

Sedel sem za šank. Obrnjen proti vhodnim vratom, tako da sem imel pregled nad tem, kdo vstopa, izstopa itd. Da sem imel pogled na tiste, ki so prihajali, in na tiste, ki so odhajali. Pa sem pomislil, da kako, hudiča, bom pa novinarko sploh prepoznal. Po glasu sodeč, mora biti mlada. In lepa, po vseh pravilih. Ampak takih pride v Čarlija kar nekaj, se mi zdi. Težka bo, težka, sem si ponavljal in pogledoval na uro nad šankom. Časa je bilo še dovolj. Dovolj za en skok do veceja. Naročil sem pivo in šel. Kabina na sekretu je bila zasedena. Nekdo se je prav svinjsko napenjal, da bi iztisnil nekaj, sodeč po hrupu, ki ga je povzročal, še neprebavljene hrane iz črev. Pa smrdelo je tudi do ... ne vem, menda do šanka. Torej sem stal pred ogledalom in si popravljaj z briljantino poležane lase. Mislim, čeprav se ne spominjam več najboljše, da sem si bil všeč. Ampak to sem si tako in tako večkrat. Celo prevečkrat, če sem lahko malce samokritičen. No, kmalu sem izza vrat kabine zaslišal šelestenje papirja, poteg vode in šklepetanje pasu na ... Na hlačah, po vsej verjetnosti. Vrata so se odprla in debelo sem pogledal, ko sem tam med podboji namesto zariplega moškega obraza, kot sem pričakoval, zagledal lep ženski fris.

“Opsa,” je rekla mladenka, ko me je videla tam na sekretu. “Sm mislla, da ni nbenga!” Mislim, da ji je bilo malce nerodno. “Tam na ženskem je gužva, pa ful je usran in smrdi!”

“Jebiga,” sem ji rekel in res sem tako mislil.

Umaknil sem se ji, da je šla mimo mene, potem pa sem se podal v kabino in zaklenil vrata za seboj. Ne vem, kako je s temi rečmi, ali sem jaz malce perverzen ali pa je kaj drugega na tem. Namreč, prej ko sem še mislil, da je na sekretu kak star pijanec, se mi je zdelo, da smrdi do Marsa, zdaj ko pa sem sprevidel, da je na poscano školjko naslanjala svojo rit brhka mladenka, pa smradu sploh ni več bilo. Ne vem, ne vem. Sploh pa, kaj čemo, boljše je tako. Mislim na to, da je smrad izginil in vse to. Sedel sem na školjko, no ja, še prej sem iz žepa potegnil prepovedano vrečko, si na kotličku pripravil črtico in jo na mah potegnil vase. Bum! On, ki ga imam v imeniku pod črko D, je imel prav. Stvar je bila vredna jurčka več. Vsekakor.

Podal sem se nazaj za šank. Pivo me je že čakalo. Naredil sem dolg požirek in še dvakrat fino pošmrkal. V grlu se mi je pojavila dobro znana grenkoba in, ej, to je to. Prižgal sem si cigareto in čakal. Bil sem nervozen, pa ne zaradi intervjuja, zaradi treme in vsega tega, ampak preprosto zato, ker sem moral spet, jebiga, čakati. Imel sem občutek, da venomer samo na nekaj čakam. Vedno je nekaj, mater. Že v mladosti je moja mati nonstop ponavljala, da nič ne počnem, da samo čakam na boljše čase. Ej, kako blizu resnice je bila, pa sploh ne ve, jebiga.

Pivo je hitro pošlo, pa sem naročil novo. In takrat se je pojavila. Ona. Novinarka časopisa Dnevnik. Mislim, že ko je vstopila skozi vrata, sem vedel, da je ona. Ne vem, kako, ampak vedel sem. In ona tudi. Ona je tudi vedela. Oboje. In to, da sem jaz vedel, kdo je ona, in to, kdo sem jaz. Pozdravila sva se, kot bi se poznala že sto let.

“Živijo!”

“Živijo. Dušan,” sem rekel in ji podal roko.

“Tainta,” je rekla, sprejela mojo roko in se nasmehnila. Imela je lep nasmeh. Kot bi šel glas k njenemu nasmehu. “Mitja bo malce zamudil, midva pa lahko kar začneva.”

Gledal sem jo. Ona pa mene. Nisem se motil. Bila je lepa. Zelo. Potem se je na ves glas zasmejala in se popravila.

“Pardon,” je rekla. “Mitja je naš fotograf!”

“A!” sem ji pokimal.

“Mislim, da bo najbolje, če greva v sobo zadaj. Tam so mize in bolj mirno je,” je rekla.

Strinjal sem se, kaj pa naj bi, jebiga. Vzel sem svoje pivo v roke in se odpravil za njo. Tam pri vratih v drugo sobo se je obrnila in pomahala natakarku. “Čarli,” je rekla, “prinesi mi eno kavo s smetano in ...”

Obrat proti meni.

“Pivo,” sem rekel.

“In še eno pivo!”

Natakar ji je pokimal in sva šla. Sedla sva za prvo mizo, ona je iz malega nahrbtnika izvlekla diktafon, ga nevklopljenega položila na mizo in si prižgala cigareto. Bila je lepa s cigareto v ustih. To je treba priznati.

“Torej,” je začela. “Malce se bova pomenila o tvoji zadnji knjigi, pa o novi, če jo pišeš, in ...”

“Ne pišem,” sem jo prekinil.

Nasmehnila se je.

“Aha,” je rekla. “Potem pa o zadnji in o kakšni novi, če že slučajno nastaja nekje v ...”

Pokazala je na svojo glavo.

“Okej,” sem rekel in si še sam prižgal cigareto.

“A lahko začneva?”

Pokimal sem ji. Iz nahrbtnika je izvlekla nekakšno beležko, v kateri je imela, kot sem videl, napisana vprašanja zame. Začela je. Vkllopila je diktafon. Spraševala me je, in jaz sem ji odgovarjal. Nekaj vprašanj je bilo povsem neumnih, in jaz sem ji povsem neumno odgovoril. Nekaj vprašanj je bilo pametno zastavljenih, in jaz, kot sem bral pozneje v časopisu, sem ji spet neumno odgovoril. In tako naprej in tako naprej. Ni se dala motiti. Spraševala je in spraševala, se navezovala na moje odgovore, hotela iz mene izvleči kaj več od navadnega ja in ne in sploh je delovala precej resno, se mi zdi. Jaz ne. Niti najmanj. Hotel sem nekaj duhovičiti. Hotel sem narediti vtis nanjo, pa ne kot veliki umetnik, ki bo spremenil svet, ampak kot čisto navadna baraba, ki bi jo skavsala za prvim ovinkom. Ni se dala zmesti. Le takrat, ko je prišel natakar, je odvrnila pogled od mene, se mu zahvalila in nadaljevala s svojo službo. Prvi požirek kave je naredila šele, ko je prišel njen fotograf, Mitja ali kaj, če se ne motim. Takrat si je vzela premor, mu naročila, pod kakšnim kotom naj me fotka, na kateri fotki naj se vidi že druga steklenica piva in podobno. Fant jo je poslušal, meni pa tudi ni preostalo nič drugega. Jebiga. Potem je spet nadaljevala z vprašanji. Nekatera so bila tako zamotana, da sem se počutil kot na kakšnem kvizu, res. Sploh nisem znal odgovoriti nanja. Spoznal sem, da tega dela sebe niti sam ne poznam. In da se, resnici na ljubo, sploh nikoli nisem kaj podobnega spraševal. Pa bi se po vsej verjetnosti moral, ker se mi zdi, da sem pred njo izpadel totalni idiot, pa verjetno pred bralci Dnevnika prav tako. Ampak to je že druga zgodba. Oni me niso zanimali. Po domače: jebalo se mi je. Ni pa mi bilo vseeno zanjo, kajti, kot že rečeno, nanjo sem hotel narediti vtis intelektualnega hudiča, ki bi jo z vsem intelektom, kar ga premore širni svet, skavsalski magari na taisti mizi, ki jo je krasil njen diktafon. Pa ni šlo. Kako le?

Končala sva prijateljsko. Ona se je zahvalila za pogovor, jaz njej za pivo in sva si podala roki. Izključila je diktafon. Malce, taka je verjetno postava, je še posedela z mano, da bi neobvezno pokramljala. Vprašala me je, kam odpotujem, kot sem se ji po telefonu zlagal, pa sem rekel, da nekam ob morje.

“Na morje?” jo je zanimalo.

“Ne,” sem rekel. “Ne na morje. *Ob morje!*”

Pokimala mi je. Tudi tisti njen fotograf mi je pokimal, kot bi ga to ne vem kako zanimalo.

“A za dolgo?”

“Verjetno,” sem rekel.

“Piran, Portorož?”

Nemo sem odkimal.

“Hrvaška?”

Spet sem ji odkimal. Naredil sem dolg požirek, potem pa sem ji začel nalagati o morju, pravzaprav o oceanu, in o velikih peščenih plažah in o velikih ladjah. Bedarije. Kako me včasih popade ta neizmerna želja, da bi nabasal na kakšno tako plažo. Popolne bedarije. Že takrat sem se počutil totalnega bedaka. Pa sem še kar pleteničil in pleteničil, ona pa mi je kimala. Spet. In njen fotograf tudi. Spet. Pa sva si spet podala roke, in to je to. Konec pogovora. Šla je, jaz pa sem obsedel tam za tisto mizo in se počutil kot zadnji drek. Ne vem, kaj mi je bilo, da sem ji šel srat to o ladjah. Bedak. Zdaj je pa res ne bom nikoli položil, sem si rekel. Res sem se počutil kot sam drek. Sedel sem tam za mizo in gledal za njo, ko je tam pri šanku plačevala pijačo. Še tega je nisem vprašal, kdaj bo intervju objavljen. Sem se delal, kot da me ne zanima, pa čeprav sem v sebi vedel, da bom vsak dan listal prekleti časopis, iskal kulturne strani in svojo fotko na njih. Tako pač je.

Spil sem pivo do konca in se spet podal na stranišče. Kabina, ključ, ostalo pa vam je verjetno znano.